

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasady wyrażone przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 8 maja 2008 r. w sprawach połączonych C-95/07 i C-96/07, w myśl których art. 18 ust. 1 lit. d) i art. 22 szóstej dyrektywy 77/388⁽¹⁾, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 91/680/EWG⁽²⁾ w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych, sprzeciwiają się praktyce korygowania deklaracji i odzyskiwania podatku od wartości dodanej, w ramach której sankcją z tytułu naruszeń, po pierwsze, obowiązków wynikających z formalności określonych w przepisach krajowych na podstawie wymienionego art. 18 ust. 1 lit. d), a po drugie, obowiązków w zakresie rachunkowości i składania deklaracji wynikających, odpowiednio, z wymienionego art. 22 ust. 2 i 4, jest odmowa przyznania prawa do odliczenia w przypadku stosowania systemu odwrotnego obciążenia, mają zastosowanie również w przypadku całkowitego niedopełnienia obowiązków przewidzianych w tych samych uregulowaniach, kiedy nie ma wątpliwości co do sytuacji podmiotu zobowiązanego do zapłaty podatku i przysługującego mu prawa do odliczenia?
- 2) Czy wyrażenia „podstawowe wymagania” (obblighi sostanziali), „substantive requirements” i „exigences de fond” użyte przez Trybunał Sprawiedliwości w różnych wersjach językowych wyroku z dnia 8 maja 2008 r. w sprawach połączonych C-95/07 i C-96/07 odnoszą się, w przypadku tzw. odwrotnego obciążenia przewidzianego w odniesieniu do podatku VAT, do konieczności zapłaty podatku VAT lub przyjęcia zobowiązania podatkowego, czy też do istnienia podstawowych warunków, które uzasadniają opodatkowanie podatnika tym podatkiem i regulują prawo do odliczenia służące ochronie zasady neutralności tego podatku, według standardów unijno-europejskich — np. inherencji, obowiązku podatkowego i możliwości całkowitego odliczenia?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku; Dz.U. L 145, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady z dnia 16 grudnia 1991 r. uzupełniająca wspólny system podatku od wartości dodanej i zmieniająca dyrektywę 77/388/EWG w celu zniesienia granic fiskalnych; Dz.U. L 376, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-591/13)

(2014/C 24/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Mölls i W. Roels, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 49 TFUE i art. 31 porozumienia EOG⁽¹⁾, uchwalając i utrzymując przepisy, zgodnie z którymi podatek od cichych rezerw, które zostały osiągnięte przy odpłatnym zbyciu określonych środków trwałych, zostaje odroczone przez „przeniesienie” na nowo nabyte lub wytworzone środki trwałe do czasu ich sprzedaży, o ile ostatnie z wymienionych środków trwałych należą do majątku trwałego zakładu podatnika, podczas gdy odroczenie takie nie jest możliwe, jeżeli te same środki trwałe należą do majątku trwałego zakładu podatnika, który znajduje się w innym państwie członkowskim lub innym państwie Europejskiego Obszaru Gospodarczego;

— obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z przepisami niemieckimi w przypadku zbycia określonych środków trwałych zakładu wynikający z tego zysk ze zbycia nie zostaje opodatkowany natychmiast, jeżeli podatnik ponownie w ciągu przewidzianego okresu nabędzie lub wytworzy określone środki trwałe. W tym przypadku opodatkowanie wspomnianego zysku ze zbycia z pierwotnych środków trwałych zostaje odroczone w drodze „przeniesienia” odpowiednich cichych rezerw do czasu zbycia nowo nabytych lub wytworzonych środków trwałych. Odroczenie to można przyznać jednakże tylko, jeżeli nowo nabyte lub wytworzone środki trwałe należą do majątku trwałego zakładu krajowego, a nie jest ono możliwe, jeżeli dany zakład znajduje się w innym państwie członkowskim lub innym państwie Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Zdaniem Komisji regulacja ta narusza swobodę przedsiębiorczości.

⁽¹⁾ Porozumienie z dnia 2 maja 1992 r. o Europejskim Obszarze Gospodarczym, Dz.U. 1994 L 1, s. 3.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Suceava (Rumunia) w dniu 22 listopada 2013 r. — Casa Județeană de Pensii Botoșani przeciwko Polixeni Guletsou

(Sprawa C-598/13)

(2014/C 24/21)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Suceava